



Arrest

nr. 77 262 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot diende op 1 september 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Verzoekster diende op 13 oktober 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als echtgenote.

1.3. Op 23 september 2009 werd verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een E-kaart op grond van zijn activiteiten als zelfstandige. Verzoekster verkreeg haar E-kaart op 4 november 2009.

1.4. Op 2 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21)

t.a.v. verzoeksters echtgenoot. Hij diende een annulatieberoep in bij de Raad dat verworpen werd bij arrest nr. 77 261 van 15 maart 2012.

1.5. Op 2 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekster. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 29 september 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.V.I. (...) van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg het verblijf in functie van haar echtgenoot, A.A.

De echtgenoot van de betrokken personen kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-burgers gezien hij niet meer aan de voorwaarden van artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980 voldoet. Overeenkomstig art 42bis van de wet van 15/12/1980 werd zijn verblijfsrecht beëindigd.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was als werknemer (1 dag op 10.07.2009 en nadien tussen 25.05.2010 en 22.07.2010). Op basis van de gegevens verkregen door de Dienst Migratie (Vlaamse Overheid) op dd. 01.09.2011 betrof het seizoensarbeid en werd betrokkene in het bezit gesteld van een arbeidsvergunning voor een periode van vier maanden (van 15.05.2010 tot 15.09.2010). Uit het dossier kan niet blijken dat er door betrokkene, na 22.07.2010, een nieuwe activiteit werd uitgebouwd en dat zij kon beschikken over een geldige arbeidskaart.

Onderdanen van Bulgarije zijn heden onderworpen aan de overgangsmaatregelen en dienen een regelmatige en ononderbroken periode van minstens 12 maanden tewerkstelling aan te tonen (art 69 sexies — KB 8.10.1981).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet aan deze verblijfsvoorwaarden voldoet.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, in eigen hoofde, het verblijfsrecht kan behouden zoals omschreven in artikel 40§ 4 van de wet van 15.12.1980. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene afhankelijk is, om in haar levensonderhoud, van het leefloon (categorie 1 samenwonend met één of meerder personen) dat zij sedert 18.08.2010 geniet. Betrokkene vormt hierdoor een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij de betrokkene zich vervoegde, dient er eveneens een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42ter,§1,1° van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt als volgt:

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

"De echtgenoot van betrokkene kan niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor EU-burgers gezien hij niet meer aan de voorwaarden van art. 40§4, 1° van de Wet van 15/12/1980 voldoet "

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Een loutere verwijzig naar uitgebrachte adviezen al echter niet volstaan indien de beslissing van die adviezen afwijkt zonder zelf de redenen te doen kennen die de getroffen beslissing verantwoorden en zonder te vermelden waarom de adviezen in andersluidende zin niet werden gevolgd.

(cfr. A. MAST, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Ithlen 2002, 57).

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

In de bestreden beslissing wordt immers enkel naar de verblijfsdossier van de echtgenoot van verzoekster verwezen, waarbij het allerm minst duidelijk is welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om hem uit te wijzen.

Verwerende partij heeft geen enkele moeite gedaan om de situatie van verzoekster en haar individuele verblijfssituatie te onderzoeken.

Bij wijze van motivering verwijst de verwerende partij naar de beslissing inzake de verblijfsstatuut van de echtgenoot van verzoekster, die niet eens bij de bestreden beslissing gevoegd is!

Het is alleszins heel onkies om aan verzoekster en haar echtgenoot eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al de documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 2 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart ineens af te nemen zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om zich daarover te verdedigen!

De overheid schendt hierdoor ook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992,

R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

De lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 1 jaar nadat de administratie kennis had van alle relevante informatie verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoekster werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Zij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. haar documenten of haar verblijfsstatuut na de indiening van de documenten”.

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 2 september 2011, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

In de motivering wordt inderdaad verwezen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar man, omdat verzoekster op grond van gezinshereniging, en in hoofde van haar man een verblijfsrecht heeft verworven in België. Verzoekster beweert geen kennis te hebben van de beslissing die genomen werd ten aanzien van haar echtgenoot. Nochtans heeft haar echtgenoot voor kennisname getekend op 29 september 2011. Verzoekster kan derhalve moeilijk volhouden dat het voor haar onmogelijk is om te weten waarom het verblijfsrecht van haar man, en bij afgeleide haar verblijfsrecht, tot een einde kwam. Bovendien is het zo dat in de motivering van de thans bestreden beslissing inhoudelijk verwezen wordt naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Er wordt namelijk aangegeven dat diens verblijfsrecht beëindigd werd omdat hij geen regelmatige en ononderbroken periode van tewerkstelling kon aantonen van 12 maanden, daar hij na 22 juli 2010 niet meer gewerkt heeft. Bijkomend wordt opgemerkt dat verzoekster ook in eigen hoofde het verblijfsrecht niet kan behouden, daar zij sedert 16 augustus 2010 afhankelijk is van een leefloon. Zij vormt daarmee een onredelijke belasting voor het

sociale bij standstelsel. Verwerende partij stelt vast dat de beslissing derhalve voldoende duidelijk gemotiveerd is om verzoekster in staat te stellen te begrijpen waarom haar verblijfsrecht werd beëindigd. Verzoekster brengt geen enkel inhoudelijk verweer aan tegen de argumenten opgenomen in de thans bestreden beslissing. Zij bekritiseert de beslissing zonder concrete elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat de beslissing inhoudelijk verkeerd gemotiveerd zou zijn. Uit geen enkel argument van verzoekster blijkt dat de beslissing onterecht genomen werd. Verwerende partij stelt bovendien vast dat de beslissing genomen ten aanzien van haar man niet werd aangevochten met een beroep tot nietigverklaring, of minstens, dat de beslissing nooit vernietigd werd. De thans bestreden beslissing is een afgeleide van de beslissing genomen ten aanzien van verzoeksters man, in functie van wie verzoekster haar verblijfsrecht bekomen heeft. Tot slot stelt verwerende partij vast dat verzoekster niet ontkent ten laste te zijn van het sociale bijstandstelsel, en dat zij sinds 16 augustus 2010 een leefloon ontvangt zoals de beslissing aangeeft. Verzoekster beweert dat verwerende partij reeds een jaar in het bezit is van de informatie die geleid heeft tot de beslissing, en vindt het nu onkies dat de thans bestreden beslissing nu genomen werd. Verwerende partij is van mening dat deze bedenking niet ter zake doet, en alleszins niet dienend is om de beslissing te vernietigen. Artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet stelt namelijk expliciet dat een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie als hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van, onder andere, artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond onder de uitzonderingsbepalingen te vallen die gestipuleerd staan in artikel 42 bis, §2. Derhalve werd terecht een einde gesteld aan haar verblijfsrecht.

"Artikel 42bis

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42 bis vermeldt geen termijn waarbinnen een zulke beslissing kan genomen worden. Voor zover verzoekster al bewezen zou hebben dat de informatie die geleid heeft tot de beslissing reeds een jaar bekend was bij verwerende partij, quod non, dan nog dient gesteld dat het aan verzoekster is om de verblijfsvoorwaarden te respecteren en dienaangaande de nodige initiatieven te nemen. Zich verborgen houden, goed wetende dat de verblijfsvoorwaarden niet meer ingevuld zijn, kan geen aanleiding zijn tot het behoud van verblijfsrechten voor verzoekster.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007) "Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009) De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad

Adams, G/A 147.167/XIV-18.551) "Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680) Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Ze stelt vast dat verzoekster het verblijf kreeg in functie van haar echtgenoot A.A. en stelt op een gemotiveerde wijze vast dat deze niet meer voldoet aan de voorwaarden om zijn verblijfsrecht te behouden. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoekster ook niet in eigen hoofde haar afgeleide verblijfsrecht kan behouden. Er wordt ten slotte geconcludeerd dat haar verblijfsrecht beëindigd wordt.

2.5. De bestreden beslissing verwijst in het corpus naar artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in haar aanhef naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat op het ogenblik van het treffen van de beslissing als volgt luidde:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Hieruit volgt dat gemotiveerd wordt waarom aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Daargelaten de vraag of verzoekster belang heeft bij haar kritiek dat *"het allerminst duidelijk is welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om hem uit te wijzen"* die immers betrekking heeft op haar echtgenoot die in onderhavige betwisting geen verzoeker is, merkt de Raad op dat in de aanhef van de bestreden beslissing, waarbij verwezen wordt naar de situatie van verzoeksters echtgenoot, gesteld wordt dat zijn verblijfsrecht beëindigd wordt op grond van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet zodat verzoekster, gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, niet dienstig kan voorhouden niet te weten waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot. De kritiek van verzoekster klemmt des te meer aangezien blijkens de akten van betekening van de bestreden beslissing en de in punt 1.4. bedoelde beslissing die getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot, waarin eveneens een verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit figureert, beide beslissingen betekend werden op hetzelfde adres waar verzoekster en haar echtgenoot blijken samen te wonen.

2.6. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het verblijfsdossier van haar echtgenoot en haar verblijfssituatie niet onderzocht heeft aangezien deze stelt: *"Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, in eigen hoofde, het verblijfsrecht kan behouden zoals omschreven in artikel 40§ 4 van de wet van 15.12.1980. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene afhankelijk is, om in haar levensonderhoud, van het leefloon (categorie 1 samenwonend met één of meerder personen) dat zij sedert 18.08.2010 geniet. Betrokkene vormt hierdoor een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel."*

2.7. Waar verzoekster er zich aan stoort dat de in punt 1.4. bedoelde beslissing die getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot haar niet betekend werd, volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.5.

2.8. Verzoekster voert verder in hoofdzaak een theoretisch betoog dat dermate nietszeggend is dat het in ontelbare zaken kan gehanteerd worden. Alleszins toont verzoekster hiermee niet in concreto aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.10. Het gegeven dat verzoekster de bestreden beslissing *“onkies”* acht omdat haar verblijfskaart haar wordt ontnomen en dat er een *“lange termijn”* zou verstreken zijn tussen de afgifte van de verblijfskaart en de beslissing tot afname ervan of de *“plotse betekening van het bestreden bevel”* kan de bestreden beslissing, gelet op haar juridische en feitelijke overwegingen, niet aan het wankelen brengen. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet laat de verwerende partij toe om te controleren of nog voldaan wordt aan de aan het verblijfsrecht gestelde voorwaarden. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband geen relevante informatie zou mogen opvragen bij het OCMW en de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent of zich niet tot deze verkregen informatie zou mogen beperken. Verzoekster betwist alleszins niet de juistheid van de in de bestreden beslissing vermelde informatie, namelijk *“Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene afhankelijk is, om in haar levensonderhoud, van het leefloon (categorie 1 samenwonend met één of meerder personen) dat zij sedert 18.08.2010 geniet. Betrokkene vormt hierdoor een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel”*, minstens toont zij niet aan dat deze foutief is.

2.11. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoekster voor het overige voornamelijk een theoretisch betoog voert, waarin ook nog andere beginselen van behoorlijk bestuur betrokken worden, dat dermate nietszeggend is dat het in ontelbare zaken kan gehanteerd worden. Op geen enkel ogenblik gaat verzoekster in op de concrete overwegingen van de bestreden beslissing die haar aanbelangen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dit beginsel wordt op 2 wijzen door de administratieve overheid geschonden.

De bestreden beslissing vermeldt immers het volgende:

“Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was als werknemer (1 dag op 10.07.2009 en nadien tussen 25.05.2010). op basis van de gegevens verkregen door de Dienst Migratie op dd. 01.09.2011 betrof het seizoensarbeid en werd betrokkene in het bezit gesteld van een arbeidsvergunning voor een periode van vier maanden (van 15.05.2010 tot 15.09.2010). uit het dossier kan niet blijken dat er door betrokkene, na 22.07.2010, een nieuwe activiteit werd uitgebouwd en dat zij kon beschikken over een geldige arbeidskaart ”.

1./

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden. Dit opdat de overheid met kennis van zaken kan beslissen over de procedurele of formele vormelijkheid en de betrokken belangen zorgvuldig kan inschatten en afwegen derwijze dat de particuliere belangen nietodeloos worden geschonden conform de materiële zorgvuldigheid. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de beslissing op zorgvuldige wijze is voorbereid

en stoelt op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.911; RvSt. 19 februari 2006, nr. 159.954). De administratie dient hierbij de in het geding zijnde belangen tegen elkaar af te wegen en haar beslissing steunen op motieven die in rechte en in feite aanwezig zijn. Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu duidelijk vaststaat dat verzoekster alle gevraagde documenten tijdig ingediend heeft, zodat zij recht had op het ontvangen van een E-kaart.

Van verzoekster kan moeilijk meer gewenst worden dan om alles wat haar gevraagd wordt op tijd in te dienen. Het is niet consistent dat het verblijfsrecht van verzoekster thans, op grond van diezelfde documenten, ineens beëindigd wordt. Hoewel verzoekster aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten en zij op die manier derhalve de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet geschonden heeft, riskeert zij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweerster, uitgewezen te worden. De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en aldus een onzorgvuldige beslissing genomen.

2./

Bovendien vertoont de bestreden beslissing een manifeste tegenstrijdigheid met de realiteit.

Verwerende partij lijkt er immers van uit te gaan dat verzoekster in de periode 25.05.2010-01.09.2010 gewerkt heeft als seizoenarbeidster, terwijl verzoekster sinds augustus 2010 OCMW-steun ontvangt, hetgeen uiteraard impliceert dat zij op dat ogenblik onmogelijk tewerkgesteld kon zijn!

Dit bewijst nog eens dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoekster grondig te onderzoeken en dat zij kennelijk niet met alle concrete gegevens die haar verstrekt werden rekening gehouden heeft bij het nemen van haar beslissing, waardoor zij verzoekster schade berokkend heeft en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft."

2.13. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat verzoeksters verblijfsrecht werd ingetrokken, nadat haar man in functie van wie zij verblijfsrechten heeft bekomen, een beslissing had gekregen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. In de beslissing wordt verwezen naar de tewerkstellingshistoriek van de man van verzoekster. Nergens in de beslissing wordt beweerd dat zijzelf gewerkt zou hebben in de genoemde periode. Verzoekster interpreteert de beslissing verkeert, daar duidelijk een relaas wordt gegeven van de dagen waarop haar man, in wiens hoofde zij verblijfsrechten heeft bekomen, gewerkt heeft in ons land. Er wordt daarentegen duidelijk gerefereerd naar verzoekster zelf wanneer er gesproken wordt over het leefloon dat zij ontvangt sedert 16 augustus 2010. Er wordt namelijk expliciet gezegd dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekster in eigen hoofde recht zou hebben op een voortgezet verblijf, nu verzoeksters man niet meer aan de verblijfsvoorwaarden blijkt te voldoen. Verzoekster dwaalt derhalve wanneer zij meent dat de beslissing tegenstrijdig zou zijn, of informatie zou bevatten die niet in overeenstemming is met de realiteit. Verzoeksters verblijf werd terecht beëindigd op grond van artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat deze wetsbepaling verkeerd geïnterpreteerd of toegepast werd. Uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt ook dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Het is niet duidelijk welke feiten en overwegingen die aan de basis liggen van de beslissing, onjuist zouden zijn of met welke gegevens ten onrechte geen rekening werd gehouden. "De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).(RVV nr. 10.917, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-628)

Het tweede middel is niet gegrond."

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.15. Waar verzoekster een betoog voert aangaande documenten die zij tijdig heeft ingediend "zodat zij recht had op het ontvangen van een E-kaart" gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing er niet toe strekt haar een E-kaart te ontzeggen, aangezien zij die reeds ontvangen heeft (cf. punt 1.3.) doch wel een einde te stellen aan het verblijfsrecht.

2.16. Met haar vaag betoog dat de bestreden beslissing "niet consistent" is om haar het verblijfsrecht te ontnemen "op grond van diezelfde documenten" en haar bloot en niet geconcretiseerd betoog "De administratie heeft immers niet met alle concrete gegevens die haar werden verstrekt door verzoeker

rekening gehouden bij het nemen van haar beslissing en heeft aldus een onzorgvuldige beslissing genomen” toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

2.17. Verzoekster ontwaart een manifeste tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing maar dienaangaande dient de Raad enerzijds op te merken dat zij er met haar betoog aan voorbijgaat dat de bestreden beslissing stelt *“Uit het dossier kan niet blijken dat er door betrokkene, na 22.07.2010, een nieuwe activiteit werd uitgebouwd en dat zij kon beschikken over een geldige arbeidskaart”* en anderzijds dat zij met haar betoog dat zij sedert augustus 2010 OCMW-steun ontvangt, de bestreden beslissing bevestigt in haar vaststelling dat *“Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, in eigen hoofde, het verblijfsrecht kan behouden zoals omschreven in artikel 40§ 4 van de wet van 15.12.1980. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene afhankelijk is, om in haar levensonderhoud, van het leefloon (categorie 1 samenwonend met één of meerder personen) dat zij sedert 18.08.2010 geniet. Betrokkene vormt hierdoor een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel.”* Verzoeksters kritiek kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.18. Voor het overige stelt de Raad opnieuw vast dat verzoekster voornamelijk een theoretisch betoog voert, dat dermate nietszeggend is dat het in ontelbare zaken kan gehanteerd worden en waarmee niet in concreto wordt aangetoond dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA